

بی‌اعتنایی به کار دوست

«عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ عُمَرَ الْيَمَانِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الصَّادِقِ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ: مَا مِنْ مُؤْمِنٍ يَخْذُلُ أَخَاهُ؛ خَذْلَانٌ بِهِ مَعْنَى وَاعْتِنَاءٌ بِكَرْمِ الدُّوْسَةِ».

«وَهُوَ يَقْدِرُ عَلَى نُصْرَتِهِ»؛ مؤمنی که می‌تواند نصرت برادر دینی خود را بکند، ولی در عین حال مخدول می‌کند و یاری نمی‌کند.

«إِلَّا خَذَلَهُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ»؛ اگر چنین شد، خدای متعال به عقوبت این خذلان با عمل مشابهی به او در دنیا و آخرت جواب می‌دهد.

البته بدیهی است که این کمک در امور شر نیست. برادری می‌خواهد برود دزدی، نمی‌توان به او کمک کرد اما در امور خیر و روزمره زندگی کاری دارد و کمک می‌خواهد. اینکه برخی بر نیازهای برادران مؤمن در جهان اسلام چشم می‌بندند، مشمول این روایت هستند. گاهی نصرت با پول و سلاح هم نیست، با یک جمله و حرف در جای مناسب هم خوب است. یک کلمه حرف می‌زند. برخی گستره کلامشان و سخنانشان زیاد است کلامش پخش می‌شود. این نصرت است. اگر از این نصرت چشم‌پوشد، مشمول این روایت است.

سند روایت هم معتبر است. (الأمالی للصدوق، ص ۴۸۶، مجلس ۷۳)